

Fryštácký FARNÍČEK

6 ZPRAVODAJ FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI - KVĚTEN 2003

Královno posvátného růžence

Duchovní slovo

Prožíváme opět Mariin měsíc, květen. Dnešní svět, v němž žijeme, je zmitán různými otřesy, z nichž k největším patří ztráta smyslu života mnohých lidí. Netýká se to jenom mladých, ale i těch, kteří jsou narozeni dříve. Hledají štěstí tam, kde ho najít nemohou a nalézají místo toho smutek, prázdnotu srdce a nejednou rozpaky nad vlastním životem. Můžeme se ptát: „Na jakém základě máme budovat či znovu postavit svůj život, aby nebyl zbytečný, ale naopak bohatý a smysluplný?“

Měsíc květen je příležitostí, abychom se zadívali opět zblízka na postavu Panny Marie. Můžeme ji vidět v různých situacích jejího života. Nejvýstižněji ji zachytíme při radostné události, kterou byla svatba v Galilejské Káně. Začátek nového života manželů se ocitá v krizové situaci. Řekla svému Synu: „Nemají víno.“ Zdánlivě zamítavá odpověď Ježíšova ji nebránila, aby vyslovila ke služebníkům slova, která mohou být také výzvou pro nás všechny: „**Udělejte všechno, co vám řekne!**“ Znamená to: „Poslouchejte Ježíše, jděte za ním a důvěřujte Mu.“ To je správný program života pravdivě a šťastně prožitého. Není to snadný život, ale je pramenem vnitřního štěstí. Do příštího měsíce přeji hodně odvahy poznávat Mariinu cestu životem a do dalších dnů ze srdce žehnám.

otec Emil

Společenství sv. růžence

Přijďte i vy mezi nás!

Kdy? Každé úterý po večerní mši svaté se setkáváme ke společné modlitbě svatého růžence.

Kde? Na faře ve Fryštáku.

Kdo? Každý, kdo cítí potřebu společné modlitby, společného sdílení přímlov adresných (za příbuzné, za děti) i povšechných (za mír, za svatého otce).

Proč? Jednotlivě si každý z nás může říct: „Společenství bude i beze mne, nebo třeba nebude vůbec. Společenství mne nepotřebuje – já však společenství potřebuji. Vždyť samota je zlá a setkávání s náplní *cesty za Marií a ke Kristu* rozmnožuje a posiluje mou víru, neboť víra sílí předáváním.“

Po svatém růženci si ještě čteme něco zajímavého z křesťanského i občanského života. Kdokoliv z nás může upozornit na zajímavé pořady v televizi nebo rádiu.

My se na toto setkání vždy těšíme. A co vy? Zkusíte to také?

Zve vás Společenství svatého růžence.

Dům Ignáce Stuchlého

SBÍRKA NA AUTO

Zn: „Potřebujeme auto. Potřebujeme velké auto. Potřebujeme mikrobus!!!“

Tak jsem před časem uvedl svou prosbu v kostele. Při této příležitosti chci dodat, že v poslední době se značně zvýšil zájem o naši pořádané akce spojené s nevšedním zážitkem v přírodě, tzv. outdoorové aktivity. Na sněhu – na lyžích, na vodě – na raftech, na skalách – na laně, v podzemí – v jeskyních. Na všech těchto místech se dá prožít něco, co vytrhne člověka z každodennosti a je tím uchvácen a obohacen. Často musí také překonat strach a někdy i sáhnout na dno svých sil. Rozhodující je však poznání, že spolu s druhými dokáží víc, než si myslím.

Tyto outdoorové aktivity, které uskutečňujeme v blízkém i vzdáleném okolí, však vyžadují převoz materiálu, jako jsou lodě, lana, jistící prostředky i věci na táboření (stany, vařiče a jídlo). Často je také potřeba rychle se přesunout se skupinou lidí. Pro tyto účely jsme si půjčovali mikrobus nebo Avii od našeho externího spolupracovníka z Prostějova.

V poslední době jsem dospěli k názoru, že výhodnější a levnější je mít mikrobus ve vlastnictví. Chceme tedy koupit starší ojetý Ford Transit. Tento vůz by sloužil

pro aktivity mládeže v DISu a byl by k dispozici i pro aktivity naší farnosti.

Prosíme vás o finanční pomoc pro koupi tohoto vozu a děkujeme všem, kteří již přispěli svým darem. Už teď jsme velmi příjemně překvapeni vaší štědrostí. Pán Bůh zaplať a odměň vás za vaši vstřícnost!!!

P. František Bezděk a Pavel Kosmák, SDB

AKCE NA KVĚTEN

Voda - Labe (8. – 11. května 2003, vede Radim Hladký)

Putování v pevných (nebo nafukovacích) lodích po klidné řece. Vhodné i pro začátečníky.

Šumavské elegie - Novohradské hory (7. – 11. května 2003, vede Vladimír Vecheta)

Ideální termín pro první delší vandr. S batohem na zádech a širými obzory v očích budeme prošlapávat čarokrásné kouty zapomenutých Novohradských hor a rakouského Vitorazka. Ves duchů Pohoří na Šumavě, pramen Lužnice, 1111 m vysoký Viehberg...

Muzikantský víkend (16. – 18. května 2003, vede Ondra Svačina)

Která píseň či skladba se nejlíp hraje? No přece ta, kterou si sami vymyslíme! A tak se pokusíme v sobě probudit tvůrčího ducha a případně obohatit pop-music o nový hit.

Filmová dílna (30. května – 1. června 2003, vede Eliška Vechetová)

Natáčet, stříhat, zvucit... přímo v televizním ateliéru!

Z dějin naší farnosti

aneb jak vypadala fryštská farnost v minulých stoletích

4. INTERIÉR KOSTELA – hlavní oltář

hlavní oltář před r. 1948

V hlavní chrámové lodi se nachází celkem 5 oltářů. Za hlavním oltářem je umístěno sloupoví z umělého mramoru, v jehož středu je zavěšený obraz sv. Mikuláše, biskupa. Namaloval jej neznámý autor a kostelu jej po požáru věnoval taktéž hrabě Josef Seilern. Obraz znázorňuje sv. Mikuláše, který po vystoupení z lodí přichází k chudým nevěstám, aby jim odevzdal věno, jenž je znázorněno zlatými koulemi. Světec je zobrazen v biskupském rouchu s berlou v ruce. Po jeho pravici stojí dítě, které mu podává zlaté koule, po jeho levici pak žebrák a nevěsty. V pozadí výjevu je vidět rozbourěné moře s loďmi. Po obou stranách obrazu mezi sloupy stojí sochy sv. Ambrože a sv. Augustina.

Původní hlavní oltář pocházel z r. 1656 a byl postaven ze dřeva v barokním slohu. Také on pravděpodobně padl za oběť požáru z r. 1841. V loňském roce uplynulo už 100 let od vybudování oltáře dnešního. P. Jan Žalák (působil zde v letech 1893 – 1903) ve farní kronice napsal o novém oltáři toto: „*Paní Františka Burianová, industriální učitelka ve Fryštáku rozená Jadrničková, pojala úmysl ke cti nejsv. Trojici a nejsv. Svátosti oltářní ve Fryštském chrámu Páně postavití nový mramorový oltář hlavní, a tento úmysl uskutečněn tím, že dle nákresu p. Františka Neumanna, akademického sochaře v Kroměříži, v měsíci červenci 1902. postaven byl...*“ Oltář je převážně z bílého kararského mramoru (velmi kvalitní, těžší se v Itálii), menší části jsou ze solnohradského, veronského, francouzského a černého slezského mramoru. Schodiště k oltáři a jeho podstavec byl zbudován z opatovského pískovce. Dvířka od svatostánku jsou ze dřeva – z vnější strany celá pozlacená, z vnitřní strany je zdobí obrazy andělů. Po obou stranách oltáře jsou umístěny klečící sochy andělů, které jsou taktéž z kararského mramoru.

Paní **Františka Burianová** (1857 – 1940) je vůbec velmi zajímavá osobnost. Byla sestrou prof. Ludvíka Jadrničky, autora knihy Městečko Fryšták, a první učitelkou ve Fryštáku. Její manžel Antonín Burian (učitel ve Křtinách) byl výborným houslistou a svého času hrál na kůru klášterního kostela v Brně s Leošem Janáčkem pod vedením známého skladatele chrámové hudby P. Pavla Křižkovského. Brzy však zemřel a po jeho smrti (r. 1879) se paní Burianová se synem Antonínem (1879 – 1900) přestěhovala do Fryštáku (dříve bydleli ve Křtinách, Lomnici a Kanicích u Brna). Zde a také v Lukovečku působila jako učitelka do r. 1908, kdy odešla do invalidního důchodu. Poté se věnovala dobročinnosti a také výzdobě a zvelebování našeho kostela. Za tuto práci byla r. 1927 odměněna papežem Piem XI. zlatou medailí *Bene merenti*. Ti z vás, kteří jsou narození před druhou světovou válkou, mohli vídat paní Burianovou už jako stařenku v kapli salesiánského ústavu, kam pravidelně chodila na mše sv.

Básník Václav Renč – Podoben větru

Básník Václav Renč se narodil 28. 11. 1911 ve Vodochodech. Od 30. let pobýval střídavě i ve Fryštáku. Působil v Praze, do roku 1948 jako šéfredaktor a dramaturg Mahenova divadla v Brně, později v Divadle Oldřicha Stibora v Olomouci a v divadle Radost. Spolupracoval s filmem, rozhlasem i ochotnickými scénami. V roce 1951 byl na základě zinscenovaného procesu zatčen a o rok později nespravedlivě odsouzen k 25-ti letům vězení. Roku 1960 byl amnestován, v květnu 1962 propuštěn a rehabilitován. Václav Renč byl členem Svazu divadelních umělců, Československého svazu spisovatelů a in memoriam čestným členem Sdružení bývalých politických vězňů (Švýcarsko). Mimo jiné redigoval časopisy Akord a Katolická revue. Přimo ve Fryštáku, odkud pocházela jeho manželka Alena

Sedláková (z proslulého fryštáckého rodu Košutů), vytvořil řadu svých děl. Právě v těchto dnech si připomínáme 30. výročí jeho úmrtí – zemřel 30. 4. 1973 v Brně.

Václav Renč představuje fenomén v novodobé české národní kultuře. Z jeho četných básnických prací jsou to např. díla *Jitřeni* (1933), *Studánky* (1935), *Vinný lis* (1938 - poctěno Baťovou cenou) a zejména *Popelka Nazaretská* (1969). Rovněž přeložil a upravil 20 knih z angličtiny, francouzštiny, italštiny, němčiny, ruštiny, latiny, řečtiny a dalších jazyků (např. Schillerova *Valdštejna*, Marii Stuartovnu, Goldoniho *Mirandolinu*, Shakespearovy a Moliérovovy hry a další). Psal také knihy pro děti, jako např. *Komedie z kornoutu* (1944), *Perníková chaloupka* (1944) a *Medvěd Fůňa* (1949). Podílel se i na několika českých filmech – *Špalíček*, *Zasadil dědek řepu*, *Pražský Oidipus* a *O panáčkovci*.

K jeho přátelům patřili režisér Jiří Frejka, Jiří Trnka, filmový tvůrce Miloš Wasserbauer, básníci Jan Zahradníček, Jakub Deml a spisovatel Josef Knap. Jeho humanismus, nevšední pracovitost, skromnost, mimořádné nadání a obětavost, lásku k milované ženě, dětem a lidem dobré vůle dokumentují také upřímná vyznání jeho fryštáckých přátel – paní Olgy Machačkové, rodiny Kocourkovy a dalších spoluobčanů. Ve fryštácké knihovně byla osobnosti Václava Renče, jeho dílu i odkazu věnována řada besed a přednášek.

Bez ohledu na těžké životní zkoušky vyzařovala vždy z jeho bytosti víra v Boha, v život a ve vítězství dobra...

PhDr. Česlav Zapletal

Floorballový turnaj

31. 5. se v Trnavě uskuteční ministrantský floorballový turnaj. Každý tým musí mít minimálně 5 hráčů (4+1). Za každého člena se platí 20,- Kč.

Hraje se ve 3 kategoriích:

A	7 - 12 let	10:00 – 12:00
B	13 – 16 let	12:00 – 14:00
C	17 – 26 let	14:00 – 16:00

Zájemci se mohou přihlásit na telefonním čísle 776 248 480.

Pohádky z komína od babičky Aničky

Milé děti, paní Anička Bačůvková pro vás připravila několik svých krátkých pohádek, které si budete moci, pokud už umíte číst, přečíst sami. Jestli ještě nejste školáci, tak poproste maminku nebo tatínka a oni vám třeba před spaním tuto krátkou pohádku přečtou.

ČIPERKA A PECIVÁLEK

Ve stodole v malém dolíku za hromadou lopat, motyk, rýčů a hrablí bylo malé hnízdečko. Bydlela v něm ježčí maminka se dvěma malými ježečky. Když maminka vyprávěla, jaký je ten svět venku, tam, kde se chodí pro červíky a žílaly do jejich nenasytých žaludků, Čiperka poslouchal, jen očka vykuloval. Zato ten druhý jen se najedl, už zase spal. Zkrátka malý Pecivál – Peciválek.

Jednou maminka vystrčila Peciválka z hnízdečka, za ním šel Čiperka a nakonec paní Ježková. Šli přitím stodoly až k díře, kde jim vždycky maminka zmizela... Peciválka zezadu poštuchovali, až ho vystrčili ven. Tam zůstal, jako by ho zmrázil. Jééé, ten svět je ale veliký, veliký... a tolik světla... Dávno už ho Čiperka s maminkou předběhli a on pořád ještě stál a kroutil hlavičkou. Konečně se za nimi rozběhl. A bááác!

Najednou se pod ním zhoupla zem a něco ho hrozně studí do tlapiček. „Mamííí!“ Maminka ho vystrčila z kaluže a šlo se dál. „Mamííí!“ pištěl Peciválek jako by ho na nože brali. Proti němu stálo štěňátko, hopsalo a chtělo si s ním hrát. Peciválek celý ztuhnul a štěňátko seklo tlapičkou po jeho čumáčku. Maminka přiběhla, když už vylekané štěně uhánělo pryč. Peciválek plakal, že to bolí, ale maminka řekla že mu to patří... Každý ježeček přece ví, že má čumáček schovat a nastrčit bodlinky – tak se mu nic nemůže stát, i kdyby to byl velký pes. „A jde se domů,“ rozhodla maminka.

Od té doby mohla mít maminka Čiperky dva. Peciválek všechno dohnal a do pelíšku si zalezl už jen v čase odpočinku. Na všechno se vypytał a všechno chtěl vědět. Ale to jméno už mu zůstalo – každý se přece musí nějak jmenovat, že?

Anna Bačůvková

Kalendárium

Květen 2003

- 2. 5. Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
- 3. 5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
- 4. 5. 3. neděle velikonoční
- 6. 5. Památka sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
- 11. 5. 4. neděle velikonoční
- 14. 5. Svátek sv. Matěje, apoštola
- 16. 5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
- 18. 5. 5. neděle velikonoční
- 20. 5. Památka sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
- 25. 5. 6. neděle velikonoční
- 26. 5. Památka sv. Filipa Neriho, kněze
- 29. 5. Slavnost Nanebevstoupení Páně
- 30. 5. Památka sv. Zdislavy
- 31. 5. Svátek Navštívení Panny Marie
- 1. 6. 7. neděle velikonoční

Novinky z farnosti

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Májové pobožnosti budou každý všední den v 17:45 a v neděli v 18:00.

KLUB MAMINEK

- 13. 5. **Beseda s psycholožkou**
navštíví nás paní doktorka Pechová
- 27. 5. **Sourozenecké konstelace**
jste prvorozená, druhá, třetí či jiné dítě v pořadí? Odpovíme si, jak toto pořadí ovlivňuje naši osobnost

ČERVEN 2003

- 8. 6. první svaté přijímání
- 14. 6. kněžské svěcení Pavla Kosmáka otcem biskupem Karlem Herbstem
- 22. 6. primiční mše svatá novokněze Pavla Kosmáka

Listárna

Příspěvek přišel e-mailovou poštou a je od čtenáře Farničku, který se podepsal pseudonymem Krajc Hlad a v jeho úvodu se mimo jiné píše...

Nedávno jsem byl situací dohnán k tomu, že jsem se pokusil zdůvodnit, proč věřím v Boha křesťanského. V úkrytu domova (den po konfrontaci) jsem se nějak vyjádřil... Dávám vám to k dispozici.

vztah Boha a člověka (podtitul – Proč nemohu být buddhistou)

Nedokážu nacházet Smysl ve vplynutí člověka v jedno jediné, jež v sobě nosíme. Pokud by tomu tak bylo, miluje tento tvůrčí princip ne člověka jako jedinečnost, ale sebe sama, protože to, co na člověku miluje, je on (princip) sám, vlastní součást, která se navrací zpět, aby splynula v jednodušnost. Tedy jakási samostravitelnost.

Mám za to, že Tvůrce, který je Láskou, rozlišuje každé jednotlivé ze svých dětí (Láska = příměr milujícího rodiče a děti je snad takový srozumitelný obraz) a také je tak k sobě poté přijímá (prostě onen džbán s mnohostí kuliček vždy jiné barvy, ale stejné látky, které jsou v objetí jeho stěn – náleží k němu a on k nim, jinak by se rozkutálely).

Milující rodič odpouští. Jeho láska překonává všechna lidská měřítka. Proto i největší „hříšníci“ mohou nalézt cestu k jeho náručí, zatouží-li po ní. Proč by měl člověk neustále trpět a vše si do posledního halče splácet, když je milován... Proč bolestný koloběh zrození a odčiňování bez odpouštějící Lásky...?

SMISEK

Doplňovačka: Najdete zde osobnost, která před časem opustila Fryšták, ale ráda se mezi nás vrací...

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A

Legenda:

1. vodováha	10. svobodná žena
2. kobyla	11. části dolních končetin
3. mýtina	12. pocit klidu a štěstí
4. poníženost	13. v dnešní den
5. malá roura	14. část naší republiky
6. hudební těleso	15. den v týdnu
7. finanční trest	16. český herec (Petr)
8. zařízení na praní prádla	17. pomůcka kopáče
9. naše měnová jednotka	

připravil: František Zálaha

- ☺ Jakýsi duchovní zaparkoval své auto ve velkoměstské zóně zákazu parkování a na přední okno připevnil vzkaz tohoto znění: „Musím přijít včas na schůzku. Odpuť nám naše viny.“ Když se vrátil ke svému autu, našel na svém vzkazu připojenou odpověď a zároveň pokutový bloček: „Musím Vám dát pokutu. Neuveď nás v pokušení.“
- ☺ Jede takhle řádová sestra autobusem, na ruce má sádru. Přisedne si k ní kněz a ptá se: „Co se vám stalo, sestro?“ „Uklouzla jsem ve vaně, oťče.“ Za nimi jedou dva somráci a jeden se ptá druhého. „Ty vole, co je to vana?“ „Nevím, copak jsem katolík?!“

FRYŠTÁCKÝ FARNÍČEK – zpravodaj farnosti sv. Mikuláše ve Fryštáku.
Vychází 1x měsíčně.

Redakční rada: P. Emil Matušů, Alena Horáková, Vít Němec, Pavel Osoha ml.,
Mgr. Pavel Nášel.

Římskokatolická farnost Fryšták, P.I.Stuchlého 25, 763 16 FRYŠTÁK, tel: 577 911 005.

E-mail: farnicek@post.cz

Uzávěrka pro vaše příspěvky je vždy ke 20. dni měsíce.

Určeno pro vnitřní potřebu

Vyšlo 4. 5. 2003 v nákladu 250 ks